

Ahol

Ahol a folyó kifordult medréből
s lepke, bogár menekült,
emlékszem ilyen helyre.
Ahol a határban hajnalonként
harmatharangok kondulnak,
emlékszem ilyen helyre.
Ahol napkeltekor mesebeli
tündérlányok érintették arcomat,
emlékszem ilyen helyre.
Ahol édes álmomból anyám
homlokcsókja ébresztett,
életemből úgy hiányzik.

Igazmondók

A nincstelenek
a semmi urai.
Szabadok,
bátrak,
könnyed igazmondók.
Settenkedők
a lét kapuja előtt.
Egy tapodtat sem
mennek tovább.
Felelősségteljes
lépést követelne.

Cigánylétra

Azt mondták
a vén bölcseink,
hogy felmennek
panaszra a mennybe.
Úgy tudták,
hogy a létrát
csak a világ leghosszabb
meséjéből lehet ácsolni.
Ezért mást sem
csináltak csak meséltek.
Mesévé lényegült nép lettünk.
Csodaszép világ urai,
ahol mindenből bőségesen
volt, van elég.
Később már-már elfeledtük
küldetésünk célját.
A létrakészítés mesterségét,
mikor egy nap újra
ránk tört a félem,
a háború új,
félelmetes jelene.
Cigánylétránk
már sohasem lesz.
Az újkori mese véges.
Az az idő járja,
mikor a cigányember
gyűlöletet-hordozó-célpont.
A képzeletforrásunk kiapadt.
Akárha fény
derült volna arra,
hogy mi egy földönkívüli,
űrmesében létező,
rejtjeles nép vagyunk.

A remény cigányneve

A remény mint szalmaszál,
amibe sírva-nevetve kapaszkodom.
Vagyok bárhol, arcomra
mosolyt a napkelte rajzol.
Bölcséseim meseországban
szélrepítette magvak.
Ébresztöm esőcseppekbe
álmodott harmatharangok hangja.
Létezésem végső üzenete
a remény cigányneve,
amit születésemkor
anyám a fülembe sírt.

Szombathy Bálint munkája